

Úvaha nad otázkou:

„Když uvažujeme o misiích, nezapomínáme, že každý z nás je povolán k misijnímu dílu, a že naším primárním misijním územím je místo, kde žijeme?“

předmět: Kultura a křesťanské misie v rozvojových zemích

Anežka Brtníková

UP

Olomouc

obor: U1SPN

3.ročník

ZS 2011

„Když uvažujeme o misiích, nezapomínáme, že každý z nás je povolán k misijnímu dílu, a že naším primárním misijním územím je místo, kde žijeme?“

Je paradoxní, že právě touto otázkou jsem se začala zabývat intenzivně až teď, kdy se připravuji na rok dobrovolnictví (na misie) do Afriky. Přišla mi na mysl spolu s nejistotou, zda je skutečně má cesta opustit všechno tady a žít rok někde jinde – ve třetím světě, kam mě to vždycky táhlo. Napadlo mě také, jestli v určitém slova smyslu není v dnešní době třetím světem (více) Česká Republika, co se křesťanství týče...

Při úvahách nad těmito otázkami jsem si začala mnohem více uvědomovat důležitost našeho misijního poslání, toho primárního, které má každý křesťan ze své „křesťanské“ přirozenosti, které má žít „už teď a tady,“ tzn. kdekoliv se nachází. Myslím si, že život každého správného křesťana by měl být sám o sobě misíí, aniž by si to dotyčný plně uvědomoval. Když si to však uvědomíme, můžeme na tom ještě víc zapracovat.

Misijní poslání každého křesťana zdůrazňovala například už za druhé světové války Francouzka Madeleine Delebrêlová, která o tom napsala i knihu: *Misionáři bez lodi*.

Už v jejím životopise se můžeme dočíst, že vždycky připomínala, že není křesťana, který by neměl misijní poslání. Stejně jako jednotlivci však mají misijní poslání také rodiny a celé národy: „Národy spočívají na právních základech, na právních orgánech. Postupně je pokřesťanšťovat znamená přivést je znovu k poslání, k misionářskému úkolu, pro který je Bůh zamýšlel a pro něž jsou Bohem udržovány v bytí. Národy trvají tak dlouho, dokud v nich Bůh nalézá vyvolené, jež může z jejich počtu vyvést.“¹

Madeleine Delebrêlová své úvahy vztahuje především k Francii, její myšlenky však mají celosvětovou platnost. Říká: „Zřejmě proto, že jsme Francii nepokládali za „misijní území,“ nenapadlo nás vyjít do misíí: tady uprostřed polí, v této vesnici, v této naší čtvrti.“² A my bychom mohli říct: „Zřejmě proto, že jsme Českou Republiku nepokládali za „misijní území“ nenapadlo nás, že naším primárním úkolem je být TADY misionářem – v naší škole, v naší práci, na naší ulici...“

Nepochybuji o tom, že když se řekne slovo „misie“, představí si každý nejdříve indiány v pralese, nebo vyhladovělé černoušky v rozpálené Africe a mezi nimi odvážného kněze, který riskuje svůj život. I ve mně většinou vyvstane podobná představa a vždycky mě tento pohled na misie velmi přitahoval, čím dál tím víc si ale uvědomuji, že je za tím slovem skryto ještě mnohem víc a že „misie“ neznamena jen něco exotického,

¹ DELEBRÊLOVÁ, M. *Misionáři bez lodi*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2008, s. 36.

² DELEBRÊLOVÁ, M. *Misionáři bez lodi*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2008, s. 27.

nebo něco, k čemu je vyvolen jen ten nejodvážnější. Avšak názoru, že misie je dobrodružství, se myslím nemusíme bránit ani, když uvažujeme o misiích v Evropě, nebo dokonce České Republice.

Slovo misie znamená poslání. K čemu jsme však skutečně posláni? Jádrem našeho povolání, ať už bude uskutečňováno jakýmkoliv způsobem, by mělo být šíření Lásky a Radosti svědčících o Bohu, ve kterého věříme. Pokud skutečně Bůh žije v nás – pokud my Ho necháváme v nás žít, pak v nás bude žít i tato Lásky a Radost, která dále bude oživovat umrtvené duše okolo nás a povede je na cestu k Životu. Vždyť Život je cílem našeho života a Bůh touží, aby se v tomto Životě sešli všichni lidé! Dává však každému svobodnou vůli rozhodnout se pro tento Život. A my, kteří v něho věříme, musíme o něm hlásat s takovým upřímným nadšením, aby se pro něj každý nakonec rozhodnout chtěl a rozhodl se včas! A naše hlásání by měl být způsob života sám. To, na čem by měl stát náš život je: „Žít z víry tak krásně, tak radostně, tak nadpřirozeně, že všichni budou mít chuť z ní žít.“³

A tak i misie v konkrétnějším slova smyslu nejsou pouhým „předcítáním“ Písma, ale uváděním Božího slova do života všemi možnými prostředky a způsoby.

„Nemůžeme být misionáři, aniž bychom v sobě takto přímo, široce a srdečně přijali Boží slovo, evangelium. Toto slovo bytostně tíhne k tomu, aby se stalo tělem. Aby se v nás stalo tělem.“⁴

My máme většinou představu, že misie jsou potřeba tam, kde nejsou peníze - tzn. tam, kde není technický pokrok, ale já si myslím, že misie jsou často víc potřeba právě tam, kde ty peníze jsou a zastiňují to podstatné, to hlavní kvůli čemu jsme na tomto světě.

A jak žít opravdově, nesvázaně okolními vymoženostmi, to bychom se měli možná učit právě na těch na první pohled chudých místech, kam své misionáře posíláme.

To primární, na čem je misie postavena – duchovní dimenze - je potřeba vždy a všude. Nedá se říct, že by na světě existovalo město nebo vesnička, kde by nebylo potřeba šířit evangelium. A nedá se to hodnotit ani počtem „věřících“ a „nevěřících.“ Každý je stoprocentně potřeba tam, kam ho Pán posílá, ať už je to ve společenství katolíků nebo v kolektivu ateistů, a jeho úkol zde je pro něho ten nejdůležitější a má vysokou hodnotu. Někdo je povolán k tomu, aby žil svou misii daleko od svého původního domova a někdo má být tam, „kam ho Bůh od počátku zasadil, jako malinké semínko, z něhož může vyrůst celé pole.“⁵

³ DELEBRĚLOVÁ, M. *Misionáři bez lodi*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2008, s. 46.

⁴ DELEBRĚLOVÁ, M. *Misionáři bez lodi*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2008, s. 59.

⁵ DELEBRĚLOVÁ, M. *Misionáři bez lodi*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2008, s. 47.

Jsou tu ale i další dimenze misí – například všechno to, co se váže ke každodennímu životu. Spolu s vírou postavenou na lásce je potřeba předávat vzdělání, životní zásady, zdravotní pomoc a další... Toto jsou věci, které my, kteří k nim máme přístup a jsme jimi obohaceni, máme za úkol vnášet tam, kde je jich nedostatek. A i to můžeme a máme nazývat misí. Tyto dimenze jsou většinou tou viditelnější stránkou misí, na které se pracuje v rozvojových zemích. Kdyby však nestály na pevném Základu, nebyly by k ničemu a nemohly by se už misiemi nazývat.

A to je to, co by potřeboval náš národ. Nesouhlasím sice s tvrzením, že Češi jsou ateistický národ, přesto musím říct, že všemu, k čemu tu máme přístup – od vzdělání až po zdravotní péči – většinou chybí to podstatné... I Madeleine Delebrélová píše: „Církev je jako úzkostlivá matka v bráně nemocnice, ve které se cizí lidé starají o její děti.“⁶

A naším úkolem tedy je toto „podstatné“, to „Boží“ do našich nejen každodenních činností vnášet a tak „civilizovat“ náš „3. svět.“

A jak říká Madeleine Delebrélová: „Je třeba se vydat na cestu stejně opravdově, jako kdybychom odcházeli do Gabonu či do Indie.“⁷

⁶ DELEBRÉLOVÁ, M. *Misionáři bez lodi*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2008, s. 34.

⁷ DELEBRÉLOVÁ, M. *Misionáři bez lodi*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2008, s. 28.

Použitá literatura:

DELEBRÊLOVÁ, M. *Misionáři bez lodi*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2008.
71 s. ISBN 978-80-7195-183-4.